

Dumnezeul harului și al judecății

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: 1 Corinteni 3:13; 2 Corinteni 5:10; Geneza cap. 3 și 6; Ioan 3:17-21; Apocalipsa 14:6,7.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 12:14)

Gândul central: În Biblie, judecata lui Dumnezeu apare la fel de frecvent ca tema mântuirii. De fapt, aceste două învățături sunt strâns legate una de cealaltă.

Un soldat se afla în fața unui bătrân care urma să fie executat. Vina acestui bătrân nu era alta decât că aparținea unei rase și unei religii „nepotrivite”. Când soldatul a ridicat arma, victima a spus: „Știi tu că există în cer un Dumnezeu care vede toate acestea și care într-o zi te va judeca pentru faptele tale?”

Soldatul l-a împușcat, și bătrânul a murit pe loc.

Întâmplarea aceasta ilustrează foarte bine societatea noastră seculară. Nu ne referim la guvernul secular (guvernul care nu promovează o religie în detrimentul alteia), ci la societatea seculară, la societatea în care nu există un standard mai înalt decât regulile stabilite de ea însăși. Este o societate care nu crede în existența unei autorități mai înalte, în existența lui Dumnezeu și a unui standard moral mai înalt decât tot ce e omenesc. Este o societate în care omul e judecat doar de semenii lui sau de conștiința lui (sau de ceea ce a mai rămas din conștiința lui).

Însă bătrânul avea dreptate: potrivit Bibliei, există un Dumnezeu în cer care cunoaște toate lucrurile și care va aduce totul la judecată.

Să studiem acest aspect esențial al caracterului lui Dumnezeu și să observăm că Dumnezeu Își manifestă harul Său uimitor chiar și la judecată.

Tema judecății divine se regăsește pretutindeni în Biblie. Contrar convingerilor multora, judecata nu este în dezacord cu mântuirea sau cu Evanghelia. Adevărul este că ambele teme merg mână în mână în Scriptură, începând de la Geneza și până la Apocalipsa.

Și lucrul acesta nu e de mirare. Judecata și mântuirea oglindesc două aspecte gemene ale caracterului lui Dumnezeu: dreptatea Sa și harul Său. Prin urmare, nu ar trebui să așezăm tema judecății în opoziție cu tema mântuirii, după cum nu ar trebui să așezăm în opoziție nici dreptatea lui Dumnezeu cu harul Său. Altminteri, riscăm să le diminuăm frumusețea și complementaritatea. Scriptura le susține pe amândouă și, de aceea, trebuie să le înțelegem pe amândouă.

Un alt lucru interesant, care merită să fie menționat în acest context, este faptul că, în ansamblu, Noul Testament vorbește mai mult despre judecată decât Vechiul Testament.

1. Despre ce ne vorbesc versetele următoare? Cine sunt cei judecați? Ce se întâmplă în cadrul judecății? Ce aflăm despre natura și realitatea judecății divine?

Ecl. 12:13,14 _____

1 Cor. 3:13 _____

2 Cor. 5:10 _____

Evr. 10:30 _____

Mat. 16:27 _____

Apoc. 20:12 _____

Apoc. 22:12 _____

Mat. 12:36,37 _____

1 Petru 4:17 _____

Apoc. 14:6,7 _____

Acestea sunt numai câteva texte care vorbesc despre judecată. Multe dintre cele mai explicite texte despre judecată apar în Noul Testament. Faptul acesta contrazice ideea că judecata ar veni în dezacord cu conceptul de har, o altă învățătură clară a Noului Testament. În consecință, indiferent de sensul pe care îl oferim acestor două concepte, judecata și harul trebuie să fie considerate două adevăruri divine care se completează unul pe celălalt. A le așeza în opoziție înseamnă a știrbi frumusețea Evangheliei.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să poată să explice cum acționează împreună, de la Geneza la Apocalipsa, cele două aspecte gemene ale caracterului lui Dumnezeu – mila și dreptatea, așa cum sunt ele ilustrate în faptele Sale de har și de judecată.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să ajungă să simtă frumusețea, echilibrul și puterea atotcuprinzătoare a unei Evanghelii care vorbește despre eradicarea păcatului prin judecată și, în același timp, despre mântuirea prin har a credinciosului pocăit.

La nivel practic: Grupa să simtă nevoia de a se prinde de darul harului, oferit pentru a-i elibera pe cei credincioși de condamnarea care, altfel, ar cădea asupra noastră, pentru că suntem păcătoși.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Harul lui Dumnezeu în acțiune

- A. În diferite relatări biblice, cum sunt cele despre căderea în păcat și despre potop, cum a oferit Dumnezeu izbăvire, chiar atunci când a trimis judecățile Sale asupra celor vinovați?
- B. Cum vorbește solia celui de-al treilea înger despre har și despre judecată?

II. Sentimente: Frumusețea milei și a dreptății

- A. Cum se poate feri un credincios atât de extrema „harului ieftin”, cât și de cea a grozăviilor unei judecăți pline de răzbunare?
- B. De ce este curcubeul o ilustrație potrivită pentru frumusețea și puterea pe care le au mila și dreptatea lucrând mână în mână?

III. Practic: Har pentru cei condamnați

- A. Pentru că toți am păcătuțit și merităm moartea, care este singura noastră speranță? Cum dobândim harul?
- B. Ce bucurie putem găsi în judecata lui Dumnezeu?

Rezumat: Judecata pentru păcatele noastre ne condamnă la moarte. Cu toate acestea, dacă acceptăm ca suferința Domnului Hristos să acționeze în favoarea noastră, Dumnezeu ne dă viața pe care o merită Domnul Hristos. Această substituție este harul care ne eliberează de condamnarea păcatului.

Înainte de apariția păcatului, nu era nevoie de har, pentru că nu exista nimic de iertat, de șters și de ispășit. Tot la fel, înainte de apariția păcatului, nu era nimic de judecat, de condamnat și de pedepsit. Atât harul, cât și judecata apar, cel puțin în lumea noastră, numai ca urmare a păcatului omenirii.

2. Cum sunt descoperite temele judecății și harului în relatarea despre căderea în păcat? Geneza 3

Satana a reușit să aducă păcatul în lume denaturând totul. Însă Dumnezeu a intervenit imediat, punând întrebarea: „Unde ești?” Nu trebuie să vedem în întrebarea aceasta o condamnare – ea este o invitație adresată primilor oameni de a veni la Acela care i-a creat și i-a iubit, o chemare de a-l părăsi pe cel care i-a amăgit și de a se întoarce la Creatorul lor.

Să observăm ce se petrece cu această ocazie. Primul lucru pe care îl face Domnul după căderea oamenilor în păcat este acela de a le adresa o serie de întrebări (vezi Gen. 3:9,11,13). Apoi, rostește judecata împotriva șarpelui. Însă, chiar în sentința rostită împotriva șarpelui, se află prima făgăduință a Evangheliei (vers. 16). Aici, Domnul le adresează oamenilor primul mesaj despre har, despre răscumpărare, despre mântuire. Abia apoi, numai *după* ce rostește făgăduința Evangheliei, sunt pronunțate sentințele împotriva femeii și a bărbatului. Deși ei au păcătuit, primele cuvinte rostite de Dumnezeu sunt cuvinte de speranță și de har, iar harul reprezintă fundalul pe care urmează să se desfășoare judecata. Așadar, înainte de judecată, este oferită făgăduința harului pentru toți cei care vor să îl accepte.

Pentru Satana este deja prea târziu – nimicirea lui este sigură. Totuși Dumnezeu Își face cunoscut harul chiar când este rostită sentința în dreptul bărbatului și al femeii.

În concluzie, relația dintre judecată și harul lui Dumnezeu apare încă de la începutul istoriei omenirii căzute în păcat. Dumnezeu trebuie să judece și să condamne păcatul, dar făgăduința harului este mereu prezentă și harul este mereu la dispoziția celor care vor să aibă parte de el.

Îți adresează cumva Dumnezeu și ție întrebarea: „Unde ești?” Ai făcut vreun lucru care te determină să te ascunzi de El? De ce este cunoașterea harului Său primul pas spre ascultarea de chemarea Sa de a ne apropia de El și de a-l părăsi pe înșelător?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ

Ideea centrală pentru creștere spirituală: În urma apariției păcatului, Dumnezeu a răspuns atât prin judecată, cât și prin har. Judecata este cerută pentru ca dreptatea să fie satisfăcută, dar, pentru cei care cred că Domnul Hristos S-a jertfit în locul lor, mila asigură harul care reface relația noastră cu Dumnezeu.

Activitate introductivă. Discutați în grupă următorul pasaj (sau alegeți altul) din capitolul „Ispitirea și căderea” din *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White:

„Dacă Legea ar fi putut fi schimbată, atunci omul ar fi putut fi salvat și fără sacrificiul lui Hristos, dar faptul că a trebuit ca Hristos să-Și dea viața pentru neamul omenesc căzut dovedește că Legea lui Dumnezeu nu îl va scuti pe păcătos de cerințele ei. S-a demonstrat astfel că plata păcatului este moartea. Când Hristos a murit, nimicirea lui Satana a devenit o certitudine. Dar, dacă Legea ar fi fost desființată la cruce, așa cum pretind mulți, atunci agonia și moartea Fiului celui scump al lui Dumnezeu ar fi fost îndurate numai pentru a-i da lui Satana exact ceea ce el a pretins; atunci, prințul răului ar fi triumfat, iar acuzațiile lui împotriva conducerii divine ar fi fost dovedite. Chiar faptul că Hristos a luat asupra Sa vinovăția nelegiuirii omului este un argument puternic pentru toate ființele inteligente, că Legea este de neschimbat, că Dumnezeu este drept, milostiv, dând dovadă de renunțare la sine, și că dreptatea și mila infinite s-au unit în administrarea guvernării Sale.” – pag. 70

2. APROFUNDEAZĂ!

Folosiți această ocazie pentru a studia relația dintre judecată și har, așa cum le-a folosit Dumnezeu pentru a veni în întâmpinarea nevoii omului, atât de dreptate, cât și de milă.

Comentariu biblic

I. Originea judecății și a harului

(Recitiți, în cadrul grupei, Geneza 3.)

Neascultarea lui Adam și a Evei la pomul cunoștinței binelui și răului a avut consecințe imediate: ei și-au dat seama că erau goi, le-a fost teamă și s-au simțit vinovați. Consecințele sunt o formă a judecății, dar audierea în fața curții de judecată avea să vină la scurt timp după aceea. În răcoarea

Criticii Bibliei fac mare caz de faptul că și alte civilizații antice dețin versiunile lor despre potop. Ei susțin că raportul biblic nu este unic, original și nici măcar adevărat, ci doar o copie după un mit sau după o legendă mai veche. Însă aceia care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, consideră că aceste versiuni sunt o confirmare a faptului că potopul a fost un eveniment real. Geneza ne oferă o relatare inspirată a acestui eveniment. Relatarea biblică este radical diferită de celelalte versiuni. De exemplu, într-una dintre ele se spune că potopul a fost pedeapsa trimisă de zeu din cauză că într-o noapte oamenii au dat un ospăț, au fost prea gălăgioși și le-au tulburat somnul.

3. Potrivit Bibliei, ce motiv a stat la baza pedepsirii planetei prin potop? Gen. 6:5

Ideea că oamenii erau atât de răi, încât meritau să moară și să fie distruși, nu ar trebui să fie atât de dificil de înțeles pentru noi, cei care trăim într-o lume în care răul devine tot mai grav de la o zi la alta. Concepția creștină despre păcătoșenia omului, deși este adeseori ridiculizată, este confirmată constant. Faptul că suntem capabili de fapte bune nu ne face neapărat buni. În fond, gangsterul american Al Capone iubea copiii, dădea dovadă de generozitate față de cei greșiți și se purta frumos cu prietenii lui. Dar putem spune despre el că a fost un om bun?

4. Ce aspecte din relatarea despre potop ne vorbesc despre harul lui Dumnezeu? Gen. 6:14-22 (Vezi și 2 Petru 2:5.)

Prin construirea corabiei, Noe le-a dat oamenilor avertizarea că avea să vină o judecată. De asemenea, se subînțelege că a existat o perioadă de har în care oamenii au avut șansa de a se întoarce de la căile lor rele și de a accepta mântuirea oferită de Dumnezeu. Ellen White afirmă: „Dacă antediluvienii ar fi dat crezare avertizării și s-ar fi pocăit de faptele lor rele, atunci Dumnezeu S-ar fi întors din mânia Sa.” (*Patriarhi și profeți*, pag. 97) Pentru toți cei dornici să asculte avertizarea, corabia era un loc sigur în care se puteau adăposti de distrugerea iminentă. Nu exista îndoială că judecata avea să vină. Dar harul era pus la dispoziția tuturor celor care ar fi vrut să-l accepte înainte de a fi prea târziu și înainte ca ușa milei să fie închisă.

De câte ori ți-a descoperit Dumnezeu harul Său până acum? Probabil că de nenumărate ori. Cum îți poți forma deprinderea de a primi harul Său și de a-i permite să te modeleze după chipul lui Hristos?

zilei, Dumnezeu i-a căutat pe Adam și pe Eva și, printr-o serie de întrebări, a ajuns la cauza celor întâmplate. Apoi, Dumnezeu a rostit sentința.

Cu toate că Adam și Eva păcătuiseră, Satana a fost primul care a primit sentința judecării, o sentință de moarte, nimicirea veșnică pentru cel care fusese inițiatorul păcatului și care îl adusese apoi pe această planetă. Dar această sentință de moarte a fost, în același timp, o făgăduință cu privire la distrugerea răului prin lucrarea Celui care avea să fie Sămânța. O mare parte din această lucrare a fost deja făcută, chiar dacă noi încă așteptăm ca acea făgăduință să ajungă la împlinirea ei completă.

Cu toate acestea, nu aici și-a avut originea harul sau judecata. Analizați împreună Apocalipsa 13:8; Efeseni 1:4,11,12 și Matei 25:34. Dumnezeu avea pregătit un plan încă dinainte de creațiune și de căderea în păcat; judecata și harul erau deja în acțiune. „Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii” a luat asupra Sa consecințele păcatului și pedeapsa care ar fi trebuit să cadă asupra noastră, pentru ca noi să putem avea numele scrise în Cartea vieții (traducere din versiunea King James a Bibliei). Este un plan pe termen lung, atât de tainic, de complex și de profund, încât chiar și îngerii au fost și sunt uimiți mereu, pe măsură ce acest plan se desfășoară.

De discutat: Enumerați făgăduințele și pregătirile făcute pentru copiii lui Dumnezeu la întemeierea lumii sau chiar înainte de aceasta, așa cum sunt prezentate în Apocalipsa 13:8; Efeseni 1:4,11,12 și Matei 25:34. Ce ne spun acestea cu privire la natura lui Dumnezeu?

II. Judecată, har, catastrofă

(Recitiți, în cadrul grupei, Geneza 6 – 8.)

Potopul a fost urmarea judecării și a sentinței date. Cu toate acestea, harul, manifestat sub forma îndelungatului apel stăruitor al lui Noe și a construirii corabiei, a atenuat această catastrofă. Când a privit Pământul din nou, de data aceasta pentru a vedea Turnul Babel, Dumnezeu a adus din nou judecata (vezi Gen. 11:1-9). Miturile despre origini ale multor popoare omit acest moment. Cetatea Babel a fost întemeiată de oameni care s-au hotărât să acționeze independent de Dumnezeu și care, dacă nu ar fi fost opriți, ar fi distrus simțul moral al lumii de atunci. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a ascultat pe neprihăniții din cetate care strigau către El, rugându-L să intervină. El a coborât să vadă cetatea și a distrus turnul. „În îndurarea Lui față de omenire, El a nimicit planul ziditorilor turnului și a prăbușit monumentul cutezanței lor. În mila Sa, le-a încurcat limbile,

5. Citește Ioan 3:17-21. Ce ne spun aceste versete despre judecată? Dar despre har? Ce descoperim aici despre relația dintre har și judecată?

Cuvântul tradus cu „să judece”, în versetul 17, este redat în alte versiuni prin „să condamne”. Contextul justifică utilizarea acestui sens, întrucât Dumnezeu a arătat clar în numeroase alte locuri că lumea avea să fie judecată și condamnată.

În acest pasaj apar două teme strâns legate una de cealaltă: harul și judecata. Păcatul, întunericul și răul au făcut necesar ca Dumnezeu dreptății să judece și să condamne aceste lucruri. Totodată, harul Său le oferă celor vinovați o cale de scăpare, pe care o pot afla prin credința în Isus Hristos.

Textul ne transmite următorul mesaj simplu: *cel care crede în Isus nu este condamnat*. Cel care crede este acoperit cu neprihănirea lui Hristos și scapă de condamnare și acum, și la judecată.

6. Potrivit acestui pasaj, care este rațiunea condamnării?

Statutul implicit al fiecărui om este acela de condamnat, fiindcă toți au păcătuit și merită moartea pe care o aduce păcatul. Pasajul acesta contrazice ideea că, în mod automat, după ce Domnul S-a jertfit pe cruce, toți oamenii au fost făcuți neprihăniți. De fapt, după acest moment, mântuirea a fost pusă la dispoziția întregii omeniri condamnate, prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos, care a asigurat ispășirea pentru fiecare ființă omenească. Toți oamenii sunt condamnați, dar toți cei care acceptă acest act prin harul lui Hristos sunt iertați, sunt făcuți neprihăniți și sunt răscumpărați prin Isus. Condamnarea scrisă în dreptul numelui lor este anulată prin meritele lui Isus, iar ei stau înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați în neprihănirea Sa desăvârșită.

De altfel, ce sens ar avea harul dacă nu ar exista amenințarea condamnării? La fel ca ideea de condamnare, ideea de har implică existența unei judecăți. Dacă nu ar exista judecată (și condamnare), nu am simți nevoia după har. Conceptul de har, în sine, presupune existența conceptului de condamnare. De aceea este imperios necesar să înțelegem relația dintre har și judecată.

punând astfel o stavilă pornirii lor spre răzvrătire.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pag. 123

De discutat: Studiați istoria lui Iona pentru a găsi modele similare de îmbinare a judecății cu mila. În acest caz, Dumnezeu Și-a manifestat îndurarea față de cetate, neaducând asupra ei nenorocirea prezisă. De ce?

III. Harul Tatălui, judecata Tatălui

(Recitiți, în cadrul grupei, Efeseni 1, 2 și 3)

Când vedem cum a tratat Dumnezeu grozăvia păcatului, observăm aspecte dintr-un tablou mai cuprinzător cu privire la Cine este El. În Efeseni 1, încercând să explice rolul Tatălui în Planul de Mântuire, Pavel folosește superlativ după superlativ, străduindu-se să descrie bunătatea lui Dumnezeu. Tatăl este Cel care ne binecuvântează cu orice binecuvântare spirituală. Pavel aduce laude „slavei harului Său” (vers. 6). El vorbește despre „bogățiile harului Său pe care l-a răspândit din belșug peste noi” (vers. 8), arătând care este „bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (vers. 18,19).

Continuând, în capitolul 2, Pavel se referă la „nemărginita bogăție a harului [Tatălui], în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (vers. 7). În capitolul 3, Pavel îngenunchează în rugăciune înaintea Tatălui, cerând ca, „potrivit cu bogăția slavei Sale” (vers. 16), să trimită Duhul Său cu putere, astfel încât noi să putem înțelege lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea dragostei lui Hristos și, în felul acesta, să putem ajunge „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Așadar, Tatăl poate „să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi” (vers. 20). Lui Îi face plăcere să ne binecuvânteze. El ne oferă cu generozitate bogățiile Sale, puterea Sa și harul Său. El Se bucură să facă toate aceste lucruri pentru noi, deoarece ne iubește. Pentru că ne iubește, El ne-a trimis cel mai mare dar dintre toate, pe Singurul Său Fiul preaiubit, ca să moară pentru noi.

Toate superlativul la care am putea apela sunt insuficiente pentru a descrie duioșia Tatălui, compasiunea Sa și bunătatea Sa plină de iubire, exprimate în bogățiile harului Său față de noi și revărsate prin darul Fiului Său, Isus. În oferirea acestui Dar, El Și-a zdrobit propria inimă, pentru ca noi să putem fi salvați. Și inima lui Hristos a fost zdrobită. A fost nevoie de consecințe cu mult mai mari decât ne-am putea imagina vreodată (cu atât mai puțin să fim în stare să le suportăm), pentru a satisface cerințele Legii drepte și frumoase care stă la temelie caracterului lui Dumnezeu și

7. Ce spune Scriptura cu privire la lucrurile care vor fi descoperite la judecată? Mat. 10:26

Nu trebuie neapărat să fii creștin ca să îți dai seama că ceva nu este în ordine cu omenirea. Cine nu vede cât de mult am tulburat, ba chiar am distrus ordinea firească a lucrurilor? „Am țipat când m-am născut și fiecare zi îmi arată că am avut dreptate”, scria un poet. Cine nu-și dă seama de acest lucru? Cine nu a aflat din propria experiență cât de lacomi, de egoiști și de vicleni pot fi oamenii? Și cine nu a fost el însuși lacom, egoist și rău?

Și, dacă Dumnezeu este drept, cine dintre noi mai poate sta înaintea Sa? Dacă Domnul cunoaște chiar și secretele noastre, faptele noastre ascunse (Ecl. 12:14) și, cu atât mai mult, faptele făcute în public, atunci ce șansă are chiar și cel mai evlavios dintre noi în ziua judecării, când toate aceste lucruri vor fi date în vileag?

Din fericire însă, Dumnezeul nostru este și un Dumnezeu al harului. Planul de Mântuire a fost conceput pentru ca fiecare om să poată fi scutit de condamnarea pe care o cere dreptatea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi harul, am fi nimiciți cu toții de dreptatea lui Dumnezeu. Harul este unica noastră speranță de a ne înfățișa înaintea unui Dumnezeu drept.

8. Care este solia primului înger din Apocalipsa 14:6,7? Ce descoperim aici despre relația dintre dreptatea și harul lui Dumnezeu? Care sunt asemănările dintre aceste versete și Geneza 3, în acest sens?

Îngerul proclamă „Evanghelia veșnică” înainte de a da avertizarea că „a venit ceasul judecării”. Aceasta este ordinea normală a lucrurilor, altminteri, judecata ar așeza întreaga omenire sub condamnare. Nimeni nu ar scăpa pentru că toți au păcătuit, toți au călcat Legea lui Dumnezeu. Aici este proclamat harul lui Dumnezeu împreună cu ultimul mesaj de avertizare pentru omenire. Dacă nu ar fi harul, omenirea nu ar primi decât mesajul că Dumnezeu ne va distruge pe toți și că nu avem nicio speranță de scăpare! Din fericire însă, mesajul are la bază „Evanghelia veșnică”.

Ce rol îndeplinești tu în răspândirea în toată lumea a acestui mesaj despre judecată și despre har? Ce altceva mai poți face pentru a contribui la răspândirea lui?

a universului. A fost nevoie ca Dumnezeu Însuși să suporte consecințele păcatului în locul nostru. Harul lui Dumnezeu, și numai harul lui Dumnezeu, a putut să satisfacă dreptatea judecății Sale, care a fost impusă de efectele teribile ale păcatului. Și doar bogățiile harului Său, revărsate cu generozitate asupra celor care cred, pot să ne umple de toată plinătatea lui Dumnezeu. Cum am putea să nu-L laudăm și să nu-I dăm slavă?

De discutat: A arătat Dumnezeu milă față de Hristos pe cruce? Explică-ți răspunsul.

3. APLICĂ!

Discutați această întrebare pentru a-i ajuta pe membrii grupei să facă o aplicație personală a lecției.

Dacă ești părinte, ce exemple din experiența ta de creștere a copilului ilustrează importanța consecințelor și pe cea a unei judecăți corecte, atenuate de har? Sau poate că te afli într-o poziție de autoritate în domeniul tău de muncă, poate că ești responsabil cu supravegherea colegilor tăi de serviciu. În oricare dintre aceste situații, care necesită judecată și disciplină, a fost vreodată nevoie să iei asupra ta consecințele care ar fi trebuit să fie suportate de copilul tău sau de colegul tău de serviciu? Cum se aseamănă această experiență cu ceea ce a făcut Domnul Hristos pentru noi pe cruce și în ce măsură îți sporește aprecierea pentru lucrarea Sa?

4. ILUSTREAZĂ!

Sugerează-le membrilor grupei următoarele idei pentru a le aplica în cursul săptămânii:

1. Să scrie o poezie care să exprime bucuria și lauda la adresa lui Dumnezeu pentru frumusețea judecăților Sale și ale binecuvântărilor harului Său.
2. Curcubeul este un simbol potrivit al îmbinării dreptății lui Dumnezeu cu îndurarea Sa și un curcubeu înconjoară tronul Său. Propune-le membrilor grupei să așeze undeva, la vedere, o imagine cu un curcubeu care să le amintească acest aspect al caracterului lui Dumnezeu sau oferă fiecăruia un semn de carte cu o imagine în care să apară un curcubeu.

Cum lucrează împreună harul și judecata? Iată cum descrie Ellen White relația dintre ele:

„În timp ce Isus mijlocește pentru supușii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu ca fiind călcători ai Legii. Marele amăgitor a căutat să-i aducă la necredință, să-i facă să piardă încrederea în Dumnezeu, să-i despartă de dragostea Sa și să-i facă să calce Legea. Acum, el arată către raportul vieții lor, la defectele lor de caracter, la lipsa lor de asemănare cu Hristos, lucru care L-a dezonorat pe Răscumpărătorul lor, la toate păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârșească și, din cauza aceasta, el îi pretinde ca supuși ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, dar arată către pocăința lor, către credința lor și, cerând iertare în favoarea lor, Își înalță mâinile străpunse înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți, spunând: Îi cunosc pe nume, i-am săpat pe palmele Mele.” – *Tragedia veacurilor*, pag. 484

Întrebări pentru discuție

- Ce rol îndeplinește harul la judecată? Cum îi numește Ellen White pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu și de ce este lucrul acesta important? Ai convingerea că te afli în categoria de oameni descrisă aici?
- Imaginează-ți că te afli înaintea lui Dumnezeu și că sunt expuse toate faptele tale, bune sau rele. Cum te simți? Ai putea să stai înaintea Sa pe baza faptelor bune făcute din cele mai sincere și mai curate motive? Sunt suficiente pentru a te recomanda înaintea Sa? Înțelegeți nevoia ta după har?
- În ce capcană spirituală putem cădea crezând că faptele noastre nu contează, întrucât suntem mântuiți prin har? Cum o putem evita?
- Oamenii fac uneori referire la „harul ieftin.” Dar nu există har ieftin. Harul nu este ieftin, ci gratuit! Ieftină este convingerea unora că pot revendica harul și pot face din el o scuză pentru păcat. Ce astfel de concepții greșite întâlnim în lumea creștină sau chiar în biserica noastră?

Rezumat: Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, iar dreptatea cere să se facă o judecată. Domnul nostru este și un Dumnezeu al harului. Este esențial ca noi, adventiștii de ziua a șaptea, care proclamăm cele trei solii îngerești, să înțelegem aceste adevăruri și ceea ce ne descoperă ele despre Dumnezeul nostru.

Vaca furată

Roseline locuiește într-un sat din nord-vestul insulei Haiti. Ea se credea bogată – avea trei vaci! Îi era recunoscătoare lui Dumnezeu pentru bogăția ei. Una dintre vaci era gestantă și Roseline a făgăduit că va da vițelul pentru lucrarea Domnului.

Într-o zi, după ce și-a terminat de citit devoționalul de dimineață, Roseline s-a dus la vaci. Dar vaca al cărei vițel promisese să-l dea pentru Dumnezeu dispăruse. A căutat în sus și în jos pe cărare strigând-o, dar nu primea niciun răspuns. Roseline a înțeles că vaca nu s-a rătăcit în dorința de a căuta iarbă mai grasă, ci a fost furată.

Roseline a pornit spre oraș să raporteze furtul la primărie. Pe drum, s-a oprit la casa pastorului, să-i spună ce se întâmplase.

– Nu mă tem, i-a spus ea pastorului, pentru că vaca aceasta și vițelul ei sunt dedicate lui Dumnezeu. Nu li se poate întâmpla nimic din ceea ce nu este în planul Lui. Dar eu mă rog ca hoțul să aducă vaca înapoi – vițelul pe care-l poartă este dedicat lui Dumnezeu.

Pastorul a zâmbit văzându-i încrederea și a promis să se roage și el pentru vacă și vițelul ei. Roseline a ajuns la primărie, unde a raportat dispariția vacii și a anunțat că dacă cineva găsește o vacă, să-i dea de veste, pentru că este a ei. Roseline nu s-a îndoit de faptul că va primi vaca înapoi.

În ziua următoare, Roseline s-a dus din nou la pastor acasă.

– Vaca a venit acasă, a spus ea entuziasmată.

– Cum s-a întâmplat? a întrebat-o pastorul.

– Hoțul însuși a adus vaca înapoi, a spus Roseline. Mi-a spus că, de fiecare dată când se uita la vacă, era tulburat. El a simțit că era ceva în neregulă, era ceva care îl făcea să nu se simtă confortabil, dar nu știa ce anume. Chiar și-a cerut iertare pentru că a furat vaca.

Apoi, Roseline s-a grăbit spre oraș să-i spună primarului că Dumnezeu a adus vaca acasă în siguranță.

Două luni mai târziu, când a văzut vițelul, Roseline l-a îngrijit cu drag – l-a dedicase lui Dumnezeu. Când a fost înțărcat, l-a vândut, iar banii i-a oferit pentru fondul de investiții al bisericii.

O parte a acestui fond este pentru începerea unor noi proiecte și sprijină lucrarea în marile orașe ale lumii. Vă mulțumim că oferiți daruri pentru misiune și pentru fondul de investiții.

Consemnat de Jacque Thermil, pastor în nord-vestul insulei Haiti.